

Psychologický thriller o posedlosti a dvojí morálce

ELIZABETH NOREBÄCK

NADIA

NADIA

© Elisabeth Norebäck, 2020
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alexandra Vendl, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2637-0 (pdf)

NADIA

ELISABETH NOREBÄCK

VENDETA

*Sestrám, které tu pro mě vždycky jsou,
Sáře a Marii*

Neznámá krajina zahalená do tmy. Temná a tichá noční obloha. V dáli je vidět slabé zářivé světlo, jehož intenzita sílí.

Stále zřetelněji slyším neznámý hlas, dokud nestojí přímo u mě. Vyřkne mé jméno. Říká, že se musím vzbudit. Slyším ho, ale nemůžu odpovědět.

K tomu hlasu se přidá další. Vpovzdálí si o mně šeptají dvě ženy. Ten nový hlas se ptá ženy, která se mě snažila vzbudit, jestli nemá strach.

„Právě prodělala závažnou operaci a je připoutaná k posteli. Teď asi moc nebezpečná nebude.“

„Víš, kdo to je? Víš, co udělala?“

„Všichni vědí, kdo je a co udělala.“

„Nechtěla bych s ní být o samotě.“

„Přestaň. Co když nás slyší.“

Takhle o mně mluví ostatní. Jako kdybych byla zrůda z nějakého příběhu. Z příběhu o mém životě. Ani nevím, kolikrát jsem se pokoušela pochopit, jak se to vlastně stalo.

Promění se život v jediné vteřině, anebo je jeho proměna výsledkem řetězce událostí, směsice našich rozhodnutí a pouhých náhod? Možná o naší budoucnosti, o našem štěstí nebo neštěstí opravdu rozhoduje jen náhoda.

Žena se znovu zeptá, jestli jsem vzhůru. Ale já mlčím a nechávám temnotu, aby mě pohltila. Nechci se probudit. Pokud existuje nevyhnutelný osud, který na každého z nás čeká, bude lepší, když zůstanu tady a nikdy už nespatřím světlo.

Její ruce mnou zatřesou a znovu zazní hlas opakující moje jméno. Mohla uběhnout hodina nebo několik hodin. Možná jsem se několik dní pohybovala na hranici mezi životem a smrtí, než mě donutili se vrátit.

Strašně to bolí. Světlo stropních zářivek štípe do očí a vzduch v místnosti je ledový a suchý. Všechny zvuky zní úporně jako bzukot hmyzu, který se mi snaží proniknout do hlavy.

Přátelská tvář nade mnou patří černošce s dlouhými spletenými vlasy. Vysvětlí mi, že jsem v nemocnici.

„Včera vás operovali. Je zázrak, že jste přežila. Teď jste stabilizovaná.“

Mám něco s očima a taky špatně slyším. Její rty se pohybují, ale slova, která říká, ke mně dorazí o něco později, jako kdybych slyšela jen ozvěnu jejího hlasu. A vidím ji dvakrát. Dvě hlavy, které se spojují a zase rozpojují. Napadne mě, jestli nemám poraněný mozek.

Zeptá se, jestli nemám žízeň, a zadívá se vedle mě. Pracně otočím hlavou a uvidím dva bílé plastové kelímky na nočním stolku. Ty se sloučí v jeden, načež se opět rozpojí a pak zase spojí.

Žena ukazuje na svou jmenovku a představí se jako Helen. Na chvilku zmizí a já uslyším téct vodu. Pak se zase objeví a podává mi kelímek. Ale zápěstí mám přikurtovaná k rámu postele pouty, a stejně tak pravou nohu. Opře mi kelímek o spodní ret a mírně mi nadzvedne hlavu, abych se mohla napít. Zamumlám: „Díky,“ a hlava mi klesne zpátky na polštář.

Přístroj na druhé straně postele bliká a pípá a na jeho monitoru kmitá fosforově zelená křivka nahoru a dolů. Na hrudníku mám elektrody, které jsou k přístroji připojené. Vedle

něj stojí infuzní stojan. Do obou loketních jamek mi zavedli žilní katétry. Celou levou nohu mám zafačovanou, obvaz mám i kolem pasu a cítím, že i kolem hlavy, protože mi překrývá levé oko.

Helen zkontroluje hadičku vedoucí k mé paži, pohlédne na monitor a něco si zapíše do notýsku. Pak se na mě podívá a zeptá se, jak se cítím, a já odpovím, že nevím. Požádá mě, abych jí řekla své jméno a rodné číslo.

„Vy víte, kdo jsem,“ odpovím chraplavě. „Už jste říkala moje jméno. Dokonce několikrát. A určitě ho mám i na plastovém náramku na zápěstí.“

„Je to běžný postup,“ odpoví. „Jméno a rodné číslo.“

Šeptem jí sdělím, jak se jmenuju, a řeknu řadu cifer a ona mě pochválí.

„Jste ve Fakultní nemocnici v Örebro. Víte proč?“

Beze slova na ni pohlédnu. Ona nakloní hlavu a čeká na odpověď.

„Vzpomínáte si na něco z toho, co se stalo?“ pokračuje.

Zavřu oči.

Vzduchem prosviští železná trubka s ostrým okrajem a trefí mě do hlavy. Zaryje se do kůže nad levým obočím a pokračuje až k tváři a já cítím, jak mi po obličejí stéká horká krev. Vykřiknu a snažím se krýt před dalším úderem.

„Ano,“ odpovím a podívám se na Helen. „Vzpomínám si.“

A to mě přiměje vybavit si jinou událost. Ale na tu nechci vzpomínat. Nedokážu se zaobírat tím, jestli i on měl tak strašný strach ze smrti jako já. Já jsem to přežila, ale on ne.

„Dýchejte,“ pobídne mě sestřička a já napodobuju rytmus jejího dechu, dokud to nedokážu sama. Bedlivě mě sleduje a já vidím, že se chce ještě na něco zeptat, ale pak si to rozmyslí. Do pokoje vejde policista a rozčileně ji poučí, že mu měla dát vědět, že jsem se probudila. Nevím, co na to Helen odpoví. Ale vidím, jak na mě ten policista zírá, vidím, jaké

myšlenky se jeho tvář bez výrazu asi snaží skrýt. Bylo by lepší, kdyby se už neprobrala.

A v tom s ním souhlasím. I já jsem zklamaná, že jsem nucená žít dál.

„Budete mě vyslyšet?“ vysoukám ze sebe.

„Jsem tu, abych vás hlídala,“ odpoví.

„To můžete i z chodby,“ podotkne Helen a otočí se k němu zády. „Máte pořád moc nízký tlak a stejně tak i hodnoty železa. Kdybyste měla ohodnotit, jak velké bolesti máte, na stupnici od jedné do deseti, co byste řekla?“

„Sedmdesát šest,“ špitnu a pokusím se o úsměv. Helen se také usměje a řekne, že mi dá ještě další analgetika. Nastaví jednu z kanyl a po chvíli už se mi po těle rozlévá klid. Řekne, abych ještě chvíli odpočívala, a sebejistě vyvede policistu na chodbu.

Morfium účinkuje rychle. Jakmile bolest opustí moje poraněné tělo, zavřu oči, abych se přenesla zpět v čase.

Před šesti lety jsem byla někým úplně jiným. Myslela jsem si, že můj život bude vypadat zcela jinak. Ale to už je dávno. Předtím, než jsem se dostala do nejhorší ženské věznice ve Švédsku. Dávno předtím, než se mě jiná vězeňkyně pokusila zabít naostřenou železnou trubkou. Byla jsem natolik naivní, že když mě policie zatýkala, domnívala jsem se, že jde jen o strašný omyl. To jsem ještě věřila tomu, že se všechno srovná.

Netuším, jak dlouho sedím v policejním voze a čekám, až mi někdo vysvětlí, co se stalo. Nemohla jsem se ani obléct, takže pod županem jsem nahá. Na rukou mě svědčí zaschlá krev, neumyla jsem ji všechnu. A teď už je na to stejně pozdě. Ruce mám spoutané za zády.

Snažím se zůstat klidná. Snažím se, aby se mi netřásl hlas, když se opakovaně ptám, proč sedím na zadním sedadle policejního auta. Žádné odpovědi.

Vpovzdálí před domem stojí shromáždění mí přátelé a dívají se na mě. Pohledy plné obvinění, ale zároveň vyděšené a stejně tak nechápavé jako ten můj. Někteří z nich pláčou a odpovídají policistce, která s nimi hovoří a zapisuje si výpovědi do notesu. Z jejich rozhovoru ale neslyším ani slovo.

Na místě jsou další policisté a na dvoře stojí dvě policejní auta. Dveře jednoho z aut stráží urostlý muž. Stojí široce rozkročený, ruku drží na zbrani, připravený ji použít. Domek pro hosty v zadní části zahrady ohraničuje modro-bílá policejní páska, třepotající se v ranním vánku. Snažím se zaplašit myšlenky, které mě napadají, ale domek pro hosty, a především pak ložnice v něm stále přitahuje mou pozornost.

Policistka opustí mé přátele a s mou kabelkou sevřenou pod paží kráčí k autu. Tam ji předá svému kolegovi a otevře dveře ke mně. Já se pokusím vystoupit, ale ona mi položí ruku na rameno a zarazí mě.

„Lindo Anderssonová, jste zatčena a pojedete s námi.“

„Máte povinnost mi sdělit proč,“ odpovím. „Řekněte mi, co se děje. Proč mě zatýkáte?“

Podrážděně se usklíbne, nahne se ke mně, aby mi zapnula bezpečnostní pás, a řekne, že si o tom promluvíme později.

Ve všem jsem se přizpůsobila. Udělala jsem všechno, co chtěli, a celou dobu jsem spolupracovala. Když na mě řvali, abych vyšla z domku pro hosty s rukama nad hlavou, udělala jsem to. Prikázali mi, abych si lehla na zem a sepnula ruce za krkem, i to jsem bez protestů splnila. Ale teď už toho mám dost. Kopu kolem sebe a házím sebou v zoufalých pokusech se osvobodit. Volám Alexe, volám Mikaelu, prosím je, aby mi pomohli.

Ale ti ani neodpoví. Stojí, drží se kolem ramen a dívají se na mě, jako kdyby mě neznali. Se slzami v očích je žádám, aby policii vysvětlili, že jsem nic neudělala. Mikaela se odvrátí a Alex se zadívá jinam.

*Dveře se zase zavřou a auto nastartuje. Odjíždíme po štěr-
kové cestě od letního sídla. Přitisknu čelo na okýnko a sle-
duji, jak mí známí mizí. A s nimi i můj přítel a moje sestra.*

*Odvážejí mě samotnou, aniž bych věděla, z čeho mě obvi-
ňují, a přestože jsem vzhůru, nacházím se právě uprostřed
noční můry, ve které se všichni obrátili proti mně.*

Jakmile morfium začne účinkovat, temnou mlhu tupé tepající bolesti nahradí polopřítomný klid. Když se pak probudím, je u mě zdravotní sestra Helen a zřízenec. Policista sedí u dveří. Elektrody z mého hrudníku zmizely a přístroj vedle postele už neblinká a nepípá. Zeptám se, jestli je to dobře, nebo špatně. Helen odpoví, že se můj stav zlepšuje a že mi to později přijde vysvětlit můj ošetřující lékař. Zřízenec mi přinesl zabalený sendvič a krabičku jablečného džusu.

„Zkuste něco sníst,“ řekne. Vybalí sendvič z plastového obalu a podá mi ho. Zapíchne brčko do malého tetrapakového obalu s džusem. Ale sendvič chutná jako piliny a džus je plný chemikálií. Místo něj ho požádám o čistou vodu.

„Ráda bych, abyste si došla na toaletu,“ řekne Helen, když mi pomůže vypít několik doušků. „Myslíte, že to zvládnete?“

Policista mi odemkne pouta. Vstát z postele a dojít ten kousek na toaletu je téměř nad mé síly, přestože mi Helen i zřízenec pomáhají. Celé tělo mi tepe bolestí a já se neodvažuju a vlastně ani nesmím došlápnout na levou nohu. Policista sleduje každý můj pomalý krok.

„Nezavírejte dveře,“ řekne, když se konečně dostanu až ke kabině. „Musím na vás vidět, ať něco nevyvedete.“

Helen protestuje, ale já jí řeknu, že to nemá smysl. Už jsem si zvykla na to, jak to chodí. Sednu si na mísu, vyčůrá se a utřu se před nimi a pak mi pomůžou vstát. Helen

mě přidržuje, když si myju ruce, a já sleduju ženu v zrcadle nad umyvadlem. Zírá na mě bledé stvoření s obvazem kolem hlavy a lhostejným výrazem. Na levé straně hlavy mi kolem obvazu trčí krátké chomáče vlasů, to, co zbylo z dlouhých blond pramenů, které jsem dříve měla. Skoro se ani nepoznávám.

„Museli,“ vysvětluje Helen a její pohled se v zrcadle setkává s mým. „Aby mohli zašít ránu na hlavě.“

Ta cizí žena, kterou jsem se stala, se na mě podívá. Jako kdyby říkala: *Bude lepší, když si zvykneš. Já tady zůstanu a ty s tím nenaděláš vůbec nic.*

Ještě než se dobelhám zpátky do postele, jsem celá propocená. A to poslední kus cesty visím jako bezvládný pytel mezi Helen a zřízencem a oni mě musejí tahat.

Později se u mě zastaví lékařka. Představí se, ale její jméno hned zapomenu. Vysvětluje mi, že kovová tyč mě těžce poranila. Trefila mě do hlavy a tváře, ale nejvíce mě zranila na levé straně těla. Rána začíná hned pod prsem a pokračuje přes pas a podél stehna. Operace byla náročná. Chce mě připravit na to, co můžu očekávat, až mi postupně sundají obvazy. Bohužel mi zůstanou jizvy, na těle i na obličejí. Říká, že jsem ztratila dost krve a že jsem to málem nezvládla. Měla jsem štěstí, že mě našli, než jsem vykrvácela.

„Chvíli si vás tu necháme, ale brzy budete zase na nohou,“ řekne a poplácá mě po rameni. „Všechno bude zase jako dřív.“

Zase jako dřív.

Na tak hloupé tvrzení se ani nepokouším vymyslet odpověď.

O několik dní později mě navštíví kriminální inspektor z Örebro. Posadí se na stoličku k posteli a požádá mě, abych mu pověděla, co se stalo ve vězení.

Vykládám mu, že to všechno začalo jako kterýkoli jiný čtvrtek. Dozorci odemkli naše cely a po snídani nás odvezli do práce do továrny v Biskopsbergu. Po dopolední pauze mi mistr řekl, abych šla do skladu pro krabice, a tak jsme já a jeden dozorce sjeli výtahem dolů do skladu. Vzala jsem vozík, který stál u vchodu, a pak už jsem šla dál sama. Sklad je stejně velký jako prostory nad ním, kde pracujeme, a krabice, které jsem měla vyzvednout, byly na policích až na jeho konci. Jakmile jsem je naložila, zaslechla jsem kroky. Ve skladě jsem nebyla sama. Když jsem se ptala, kdo tam je, kroky se zastavily. Zeptala jsem se znovu a hlasitěji, kdo se to tam plíží, a už jsem chtěla zavolat na dozorce, když vtom se zpoza rohu objevila Anne, jiná vězeňkyně. Podívala se na mě. Zeptala jsem se jí, co tu chce, ale neodpověděla. Jen na mě zlostně zírala. Dozorce jsem nikde neviděla, a když jsem se snažila kolem Anne projít, všimla jsem si, že v rukou drží dlouhou kovovou trubku. Zvedla ji a já jsem nestihla uhnout, a tak mě trefila do hlavy. Pak ji napřáhla, aby mi zasadila další úder. Křičela jsem na ni, zapotácěla jsem se dozadu a ve chvíli, kdy mě uhodila podruhé, jsem zakopla o táhlo vozíku. Možná právě díky tomu jsem přežila.

„A co ji vedlo k tomu, že vás napadla?“ zeptá se inspektor. „Proč se k vám chovala tak nepřátelsky?“

Vysvětluju mu, že Anne mnou byla posedlá a že mě nemohla nechat na pokoji. Když jsem jí dala najevo, že s ní nechci nic mít, začala mě nenávidět.

„Situace se má tak, že tato žena tvrdí, že jednala v sebeobraně,“ odpoví. „Údajně jste jí vyhrožovala a dříve jste se jí i pokoušela uškrtit. Co vy na to?“

„Ale ležím tady já, nebo ne?“ podotknu. „Ona přece není skoro vejpůl a nezůstanou jí jizvy po celém těle.“

Inspektorův úšklebek prozradí, co si myslí, a mě to ani nepřekvapí. Snáze se věří ženě odsouzené za krádež než

někomu, kdo si odpykává doživotí za vraždu. Nevěřili mi ani předtím a moje výpověď nemá žádnou váhu. Když inspektor odejde, napadne mě, že jsem si tohle možná zasloužila.

Je totiž září a uplynulo skoro přesně šest let od chvíle, kdy jsem zabila svého manžela.

Povolení ke mně chodit má pouze několik málo zaměstnanců nemocnice. Nepřetržitě se u mě střídá Helen a pár dalších, vždy v doprovodu uniformovaného policisty, ale občas zahlédnu, jak okýnkem ve dveřích nakukují i jiní zaměstnanci. Teď už stejně všichni vědí, kdo je pacientka z Biskopsbergu. Určitě se o tom píše ve všech novinách po celé zemi. Moje jméno bylo totiž známé i před mým odsouzením za vraždu, a to díky mé slavné matce.

Teď se zase rozvíří drby. Lidi o tom budou spekulovat v práci při pauze na oběd i doma před televizními obrazovkami, kde jim ve zprávách ještě jednou poví příběh o dobře vychované dceři celebrity, ze které se stala vražedkyně. Nikdy to neskončí.

Nechci na to myslet. Nechci si připomínat všechno, o co jsem přišla. Raději bych ležela zahalená morfovou mlhou a vyhnula se všem těm pohledům, drbům a šuškaní. O té senzací, jak špatně to dopadlo s hodnou holčičkou. Stačí mi bolest pulzující v ranách na mém těle, to, že mě svědí stehy na čele a na tváři a že se nemůžu ani pohnout, protože jsem neustále přikurtovaná. Jako kdybych snad v tomhle stavu mohla utéct. Ptala jsem se policisty, kam si myslí, že bych se bez pout odbelhala, a jestli se bojí toho, že bych mohla být nebezpečná. Už jen to stačilo k tomu, aby se zřízenec rychle vytratil z pokoje. Šílená vražedkyně odsouzená na doživotí děsí lidi už jen svou existencí.

Potom ale připnul mezi pouta a postranice postele řetízek a můžu se alespoň sama najíst. Všichni ale pečlivě dohlížíjí na to, aby na stolku nic nezapomněli, a když mi odnášejí tác, kontrolují, jestli nechybí příbor.

Lékařka si přijde prohlédnout, jak se mi hojí jizvy, a když odstraní obvaz, využiju toho a podívám se na ně. Přes celé levé stehno se táhne dlouhá sešitá rána a pokračuje nahoru po straně břicha. V ráně jsou zasazeny veliké spony, jako kdyby mě sešili obrovskou sešíváčkou. Kůže kolem je až absurdně oteklá a zabarvená.

Sejme mi i obvaz z hlavy. Stehy z vlasů a obličejů mi už vyndají. Zeptám se jí, jak to vypadá, a ona otevře pusku, aby odpověděla, ale pak ji zase zavře. Věnuje Helen dlouhý pohled, načež ta dojde pro zrcátko a podá mi ho. Prohlížím si sešitou ránu, která začíná nad linií vlasů a pokračuje přes levé obočí a pak obloukem kolem oka až k uchu. Odstíny kůže přecházejí od tmavočervené až k modré. Okraje rány sice přiléhají k sobě, ale jsou ošklivě napuchlé. Můj obličej je úplně znetvořený.

Prsty opatrně přejeďu po stezích. Otřesná změť modrých hrubých uzlíků. Zamumlám, že bych mohla hrát v hororu.

„To pozitivní je, že jste nepřišla o zrak,“ řekne lékařka a povzbudivě se na mě usměje..

Helen si se soucitným výrazem vezme zrcátko zpátky. Pokouším se na ni usmát, ale můj úšklebek ji jen přiměje k tomu, aby se podívala do země.

Jakmile jsou stehy venku, lékařka jizvu přelepí bílou náplastí. Takže obvaz už mít nemusím. Po levé straně mi trčí nepravidelně ustřižené vlasy a oblast vlasové linie kolem náplasti je vyholená úplně.

„Helen, musíte mi pomoci,“ zašeptám po tom, co lékařka odejde. „Podívejte se, jak vypadám.“

„S čím chcete pomoci?“ ptá se policista, jako kdybychom plánovaly útěk na svobodu. Ani já, ani Helen mu nevěnujeme pozornost.

„Tohle musí pryč,“ řeknu jí a zatahám za ty kraťoučké pramínky. „Nemůžu to mít takhle. Vždyť vypadám, jako kdyby mě přejela sekačka na trávu.“

„To snad můžu zařídit,“ odpoví tlumeným, ale veselým tónem. „Snažte se teď odpočívat. Vypadá to, že to potřebujete.“

Poté, co odejde, zírám do stropu. Helen má pravdu. Potřebuju odpočívat a ze všeho se vyspat. To je ale nad mé síly. Myšlenky ve mně hlodají jako červi. Valí se na mě úplně odevšud a já jim nemohu uniknout.

Přinutím se dívat přímo do zářivky. Pomyslím na svůj odraz v zrcadle. Vypadám jako živoucí mrtvola. Cítím se jako živoucí mrtvola. Tohle tělo není moje. Patří někomu, kdo už není člověkem, ale spíše znetvořenou mršinou. Ten ale nemá city, tudíž slzy stékající po mých tvářích jsou jen následkem podráždění očí ze silného osvětlení. Tohle se snažím namluvit sama sobě.

Na další směnu Helen přinese holicí strojek. Sedím na židli uprostřed pokoje s rukama připoutanýma před sebou a přes ramena mám přehozený ručník. Zeptá se, kolik toho má oholit, a já odpovím: „Oholte to všechno.“

Holicí strojek vytrvale bzučí a s každým padajícím pramínkem ve mně narůstá pocit, že přebírám kontrolu nad tou ohavnou, děsivou ženou, která se mi ukázala v zrcadle. Určitě by ráda viděla, jak se hroutím, když mi holí vlasy. Moje blond vlasy, které jsem vždycky milovala a opečovávala. Nepočítá s tím, že mám v úmyslu jí ukázat, že už je mi to jedno. A že tu výzvu přijmu a kvůli tomu, kým jsem se stala, neuroním jedinou další slzu.

Pak mě Helen nechá, abych si výsledek prohlédla v zrcátku.

„Jak se cítíte?“ zajímá se. „Doufám, že toho nelitujete.“

Mohla bych říct, že lítost nic nezmění, nic nevrátí, ale mlčím. Helen má dnes rozpletené vlasy a já obdivuji její černé lesklé vlny, které jí spadají na ramena.

„Také jsem dřív mívala krásné vlasy,“ řeknu a prozradím, že kvůli lacinému věžeňskému balzámu jsem je měla vysušené. Helen přitaká, že používání správných vlasových produktů je důležité, a v tu chvíli jsme dvě úplně obyčejné ženy, které sdílí maličkosti všedního dne. Pak se zeptám, co si vlastně myslí o mém novém zevnějšku.

„Sluší vám to, Lindo,“ zalže. „Opravdu se to povedlo.“

Nevadí mi, že to tak nemyslí. Víím, že teď vypadám jako monstrum, za které mě všichni mají.

„Lindo, tady!“

„Haló, Lindo, úsměv prosím!“

Moje dlouhé vlasy mi stylistka perfektně upravila. Na takové příležitosti si ji najímám. Mám na sobě drahé šaty od návrhářky a jsem připravená vydat se s manželem na galavečer Grammis. Udělám otočku na červeném koberci a usměju se svým nejzářivějším úsměvem přesně tak, jak to celý můj život dělala máma. Blesky fotoaparátů blikají a já se usmívám dál a dál. Simon si upraví sako a já mu položím ruku kolem pasu a zapózujeme pro další fotografii. Přitáhne si mě blíž. Nominovali ho na dvě ocenění a nikdo není pyšnější než já. Vedle sebe doslova záříme. Štěstím a úspěchem.

„Přijde Kathy?“ volá jeden z novinářů.

„Kde je?“ ozve se druhý. „Je nemocná, nebo co se stalo?“

Nakonec volají odevšud a já se místo odpovědi na otázky ohledně mámy ještě víc usměju. Ani náznakem nedám najevo, co cítím. Pod záplavou blesků fotoaparátů, za neutuchajícího mumlání a šepotu, kráčíme se Simonem ruku v ruce po červeném koberci dál.

Ani ne po dvou týdnech v nemocnici přivádí sestřička dva muže z vězeňské služby. Transport, který mě má dovézt zpátky do Biskopsbergu, dorazil.

Věděla jsem, že ten den dříve nebo později přijde, a tak mě překvapí bezmoc, kterou cítím. Nemám ani příležitost poděkovat Helen a rozloučit se, protože má zrovna dneska volno. Těm, kteří rozhodují o mém životě, je úplně jedno, že se ještě pořád cítím polomrtvá. Dozví se, že jsem tu byla neobvykle dlouho. Jsem v podstatě jen náklad, který se má přepravit zpátky do věznice.

Jeden z mužů mi kolem pasu připíná pás, a když se dotkne jizvy, syknou bolestí. Na zápěstí mi nacvakne pouta, která připne k pásu, a řekne mi, abych byla v klidu.

Přijde k nám lékařka a ptá se, zda je ten pás opravdu nutný, ale ani jeden z mužů jí neodpoví. Dohlédne na to, aby zřízenec přivezl vozík a pomohl mi do něj. Přes kolena mi položí žlutou erární deku, aby zakryla pouta, a pak mi popřeje hodně štěstí a ostražka se mnou vyjede na chodbu.

Než přijede transport, musíme chvíli čekat ve vestibulu. Jeden z policistů, který mě nahoře hlídal, stojí vedle mě. K zajištění bezpečnosti a pořádku, jak to asi stojí v jeho pokynech.

Žena na vozíku strážena ozbrojeným policistou vzbuzuje pozornost a přiměje spoustu lidí civět nebo se zastavit. Upírají na mě nezakryté pohrdavé pohledy plné zvědavosti i strachu. Nějaký muž na mě ukáže prstem a cosi šeptá svému

společníkovi, jiný nás obchází velkým obloukem. Dáma, která pospíchá kolem nás, se opakovaně ohlédně, jako kdyby chtěla zkontrolovat, že jsem neunikla. Nebo mě možná poznala.

Žena přibližně v mém věku se posadí na lavičku vedle a snaží se předstírat, že se nedívá. Mám chuť se zeptat policisty, jestli je opravdu dobrý nápad nechat mě čekat tady, protože moje přítomnost lidi očividně děsí. Ale sarkastické komentáře sotvakdy vedou k nějakému řešení, a tak si to odpuštím. Místo toho se snažím překonat bolest, nahnů se dopředu a držím si deku před tváří, abych ji skryla. Když jeden z mužů vězeňské přepravní služby vyjíždí s vozíkem dveřmi, jedno z koleček se v dece zasekne a ta se mi rázem vytrhne z rukou. Po mé levici se okamžitě strhne spoušť blesků a já si kryju tvář alespoň rukou.

Fotografové vždycky tvrdili, že fotoaparáty matku milují, ale pravdou bylo, že matka milovala je. Zbožňovala pózovat a dát objektivům to, po čem tak prahly. Nikdy ji to nepřestalo bavit, nikdy ji ta neustálá publicita neotravovala nebo se jí neznechutila. Ne že by ji zkrátka snášela, naopak, žila pro ni. Být středem pozornosti jí dodávalo energii, blesky a záře reflektorů ji nabíjely životem. A neustále tu energii vyzařovala zpět a to ji udělalo tím, kým byla. Jednou z těch největších. Opravdovou hvězdou.

Anderssonová je to nejběžnější švédské příjmení a žijí tu desetitisíce jiných žen, které se jmenují Katarina nebo Linda. A přesto byla Kathy jen jedna a znala ji celá Skandinávie. Dokonce ji znali i v Evropě. Patřila k našim nejoblíbenějším umělcům, kteří jezdili na turné po celé zemi. V sedmdesátých letech dokonce vyhrála Velkou cenu Eurovize.

Jen pár měsíců před mým zatčením zemřela na ALS. I přesto, že je mrtvá, žije její odkaz dál prostřednictvím těch, kdo ji uctívali. A já jsem ji milovala víc než kdokoli jiný.

Jsem Kathyina dcera Linda Anderssonová. Nazývali mě Dívkou na výsluní a jako dítě jsem s matkou i vystupovala. Od malička jsem zvyklá na pozornost. Prošla jsem se po nespočtu červených koberců, vím, jak mám stát, abych vypadala dobře, a umím se smát do objektivu, i když na to nemám náladu.

Tedy alespoň dříve jsem to uměla. Teď už ne. To patří do minulosti. Během dospívání jsem s matkou vystupovala čím dál tím méně a ve dvaceti jsem už žila víceméně anonymní život jako učitelka hudby na základní škole a soukromá učitelka hry na klavír. Ale jakožto Kathyina dcera a později i manželka hudebníka a umělce Simona Husse jsem záři reflektorů nikdy úplně neopustila. Objevovala jsem se po jejich boku na stránkách společenských rubrik. Ale když se o mně píše v médiích teď, kolují tyto fotky. Je na nich bledá žena na vozíku s otupělým výrazem ve tváři, oholenou hlavou, pou-ty, silným páskem kolem pasu a půlkou obličej zalepenou náplastmi na jizvy.

Cesta do Biskopsbergu trvá přibližně čtyřicet minut, ale protože přestávají účinkovat analgetika, zdá se nekonečná. Hlava mi třeští a jizvy bolí a svědí. Chci už být na místě, a zároveň tam nechci.

V rovinaté krajině je oplocení vidět už z dálky. Trojitý ostnatý drát před zdmi připomíná kovové trnité keře. Za nimi se nacházejí biskopsberské ponuré budovy. Mauzoleum ztracených duší bez naděje na nápravu.

Vjíždíme dovnitř a před námi se otevírá a následně zavírá první mřížová brána jako obří chřtán požírající svou oběť. Dokud se zcela nezavře, další brána před námi se neotevře. Řidič vjede do areálu až k dvoupatrové, špinavě šedivé budově. Podzimní slunce vrhá stín z oplocení na budovy a ostrý ostnatý drát, který je na vrcholku plotu spirálovitý, vytváří na fasádě pěkný vinutý vzor. Budovu objedeme a zastavíme v zadu.

Vyvezou mě na vozíku z auta, slyším známý šum a kovové cvakání otevírajících se zámků. Každé dveře, které se za mnou zavrou, mě vedou hlouběji do útrob vězení, dokud mě zcela nepohltnou. To mi připomene okamžik, kdy jsem sem přijela poprvé.

V červnu, po devíti měsících vězení, mě převezou do nejnámější ženské věznice ve Švédsku kousek od Örebro. Vězeňská stráž mě přivítá v Biskopsbergu a sdělí mi, že uvidím, že věznice funguje jako malá komunita. Je tu všechno. Zdravotní středisko, prádelna, kuchyně s personálem, dílny i správce budov. Mají tu i návštěvní místnost s hračkami pro děti, které sem chodí navštěvovat své internované matky.

Stejně jako toho rána, kdy mě zatkli a zavřeli do vazby, se musím vysvléct donaha kvůli důkladné prohlídce. Jedna z dozorkyň mi řekne, abych roznožila a předklonila se. Pak se musím otočit, zvednout ruce. Když s prohlídkou skončí, musím jim dát ještě vzorek moči. Dozorkyně položí na toaletu bažanta a přikáže mi, abych si sedla a natáhla ruce tak, aby na ně viděla. Zavřu oči, vyčurám se a pomyslím si, že si nikdy nezvyknu na to, že mě někdo pozoruje při vykonávání potřeby.

Když jsem hotová, smím si obléct oblečení, které svým svěrenkyním poskytuje vězeňská služba. Kalhotky s nepružnou gumou a špatně padnoucí ohavnou podprsenku s kosticemi, šedivé tepláky s příliš dlouhými nohavicemi, upnuté světle šedé tričko z tenkého materiálu. Zkontrolují moje doklady a konstatují, že mi je třicet tři let. Z nějakého důvodu uslyším, že to je dobrý věk, a potom, co mě vyfotí, mě vedou dál.

Nekonečně mnoho dveří a mříží, které se musí odemykat, některé klíčem, jiné čipem, a bezpečnostní kamery sledované lidmi, kteří rozhodují, jestli smíme projít, nebo ne. Pokaždé se ozve bzučivý zvuk a já mám pocit, že se z něj asi zblázním.